

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Ο χρόνος του Χριστού γίνεται λειτουργικός χρόνος στην Εκκλησία

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος, την Κυριακή των Βαΐων, 13 Μαΐου 2025, χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και τέλεσε τη Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό Αγίας Παρασκευής Φαρσάλων.

Κατά την ομιλία του προς το εκκλησίασμα, ανέπτυξε με θεολογικό και ποιμαντικό λόγο τη σημασία της ημέρας και το βαθύτερο νόημα της εισόδου του Κυρίου στην Αγία Πόλη. Με λόγια απλά και καρδιακά, κάλεσε τους πιστούς να βιώσουν

ουσιαστικά το Άγιο Πάθος και την Ανάσταση του Χριστού, μεταμορφώνοντας την καρδιά τους σε Άγια Πόλη, κατοικητήριο της θείας Χάριτος λέγοντας αναλυτικά:

«Ο χρόνος του Χριστού, γίνεται χρόνος λειτουργικός μέσα στη ζωή της Εκκλησίας, γίνεται χρόνος παροντικός μέσα στη ζωή των πιστών, αλλά γίνεται και χρόνος εσχατολογικός, για να μας επιβεβαιώσει αυτή τη σχέση με τον Ουράνιο Πατέρα μας, ο οποίος εξαιτίας της μεγάλης Του αγάπης, μας έστειλε τον Υιό Του τον Μονογενή, σεσαρκωμένο, όχι άσαρκο Λόγο όπως ήταν στην Παλαιά Διαθήκη, αλλά σεσαρκωμένο Λυτρωτή. Και, αυτός ο χρόνος προσλαμβάνει αξία. Και την αξία τη δίνει σήμερα ο Ευαγγελιστής Ιωάννης.

Προ έξι ημερών του Πάσχα, μας βάζει χρόνο. Έξι ημέρες, λοιπόν, πριν από το Πάσχα των Εβραίων, ο Κύριος με τους μαθητές Του, ευρισκόμενος στη Βηθανία, ανεβαίνει στα Ιεροσόλυμα. Είχε ήδη αναστήσει τον Λάζαρο, πολλοί είχαν πιστέψει μετά από αυτό το θαυμάσιο γεγονός, το οποίο πιστοποιήθηκε στα μάτια όχι μόνο των μαθητών, αλλά και αυτών που είδαν τον Λάζαρο να εξέρχεται από τον τάφο, και αυτών στους οποίους ο Κύριος υπέδειξε να τον λύσουν από τα νεκρικά σάβανά

του για να πάει στο σπίτι του.

Με αποτέλεσμα να πιστεύουν οι άνθρωποι στον Κύριο της Δόξης, να πιστεύουν ότι είναι ο Μεσσίας, να πιστεύουν ότι είναι ο Σωτήρας του κόσμου, σύμφωνα με όσα οι προφήτες είχαν ήδη καταγράψει: ότι αυτός ο οποίος θα θεραπεύει και θα ανασταίνει ανθρώπους, αυτός είναι ο Σωτήρας του κόσμου. Και εισέρχεται μέσα στην Αγίαν Πόλη. Πριν εισέλθει σε αυτήν, βλέποντάς την από μακριά, δακρύζει και λυπάται. Διότι προγνωρίζει το τέλος της, την καταστροφή της· το 70 μ.Χ. επί Τίτου του ρωμαίου αυτοκράτορος.

Εισέρχεται εις την πόλη και οι άνθρωποι παίρνουν τα βάρια των φοινίκων, οι μαθητές Του στρώνουν ενδύματα μαζί και ο λαός για να περάσει ο Κύριος από επάνω από αυτά. Και πώς εισέρχεται εις την πόλη; Εισέρχεται εις την Αγίαν Πόλη πάνω σε ένα ταπεινό γαϊδουράκι, και το πραγματοποιεί αυτό, αδερφοί μου, για να εκμηδενίσει κάθε είδος εξουσίας, κάθε τι που ο άνθρωπος νομίζει ότι κατέχει, κάθε τι το οποίο ο άνθρωπος νομίζει ότι ελέγχει στη ζωή.

Γι' αυτό και πριν από την είσοδό Του στην Αγίαν Πόλη, διαβάσαμε από το Κατά Μάρκον Ιερό Ευαγγέλιο, την πέμπτη Κυριακή των Νηστειών, που μας έκανε ενημέρωση για το Πάθος Του, ότι οι δοκούντες άρχοντες των εθνών, αυτοί που νομίζουν ότι εξουσιάζουν και Αυτός, σ' αυτήν την κατεύθυνση, μπαίνει μέσα στην Αγία Πόλη. Ενοχλούνται οι γραμματείς, οι Φαρισαίοι, οι Σαδδουκαίοι· η ρωμαϊκή εξουσία είναι μεν αδιάφορη, γιατί η ρωμαϊκή εξουσία γνωρίζει άλλες εισόδους μέσα στην πόλη.

Περήφανα άλογα, στρατεύματα, ασπίδες που αστράφτουν· δύναμη, εξουσία και επιβολή. Και Εκείνος, έρχεται να ανατρέψει κάθε τι που μπορεί να έχει ο άνθρωπος μέσα στο μυαλό του, γύρω από το γεγονός και την κατάσταση της εξουσίας.

Και όχι μόνο αυτό, αλλά μας διδάσκει ότι αυτοί οι οποίοι έχουν την εξουσία πρέπει να μάθουν να διακονούν, να προσφέρονται στους άλλους και να δημιουργούν τις προϋποθέσεις για να είναι οι πολιτείες και οι τοπικές κοινωνίες ευλογημένες, με πρόοδο και πνευματική ανάπτυξη, για την ευτυχία και τη σωτηρία των ανθρώπων. Σε αντίθεση με αυτά, η ζωή μας σήμερα έχει γίνει χρηματιστήριο.

Και δυστυχώς όχι χρηματιστήριο αξιών, αλλά χρηματιστήριο χρημάτων, δασμών, επιβολής, δύσκολων καταστάσεων, όπου καλείται ο άνθρωπος να τις αντιμετωπίσει με πολύ δυσκολία στην προσωπική και οικογενειακή του κατάσταση. Οι άνθρωποι που έβλεπαν τον Ιησού Χριστό να εισέρχεται μέσα στους δρόμους της Αγίας Πόλεως και να επευφημείται από τον λαό και από τα παιδιά – οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι – εξανίσταντο και εχολώνοντο, διότι έβλεπαν αυτή την αποδοχή του Κυρίου από τους ανθρώπους.

Εκείνος, αργά, σταθερά και με βεβαιότητα, εισήλθε μέσα στην Αγίαν Πόλη και κατευθύνθηκε προς τον λαό του Σολομώντος. Εκείνοι προσπαθούσαν πώς να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις για να Τον συλλάβουν, κι Αυτός ευεργετούσε τον λαό. Και μάλιστα, όταν τα παιδιά και ο λαός φώναζαν «Ωσαννά, τῷ Υἱῷ Δαυΐδ», το «Ωσαννά» σημαίνει «σώσε μας». Δηλαδή, η σωτηρία μας. Αυτό σημαίνει «Ωσαννά».

Μαρτυρούσαν και ομολογούσαν την παρουσία Του μετά από τα τόσα θαύματα, τις αναστάσεις νεκρών, και την ανάσταση του Λαζάρου – ότι Αυτός είναι ο Σωτήρας

μας, εκείνοι αμφισβητούσαν την εξουσία Του και τη δύναμή Του. Και όταν, με σκωπτικό πνεύμα, Τον ρώτησαν και Του είπαν: «Ακούς τί λένε για Σένα;» Εκείνος τους απάντησε αυτό που έγραψε ο προφήτης Δαβίδ: «Ουκ είδατε εκ στόματος νηπίων και θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον». Τα παιδιά δοξολογούσαν τον Θεό και οι γονείς Τον εχλεύαζαν. Τα παιδιά αποδέχονταν τον Κύριο και εκείνοι Τον έδιωχναν. Τα παιδιά μαρτυρούσαν τη θεϊκή παρουσία και εκείνοι αμφισβητούσαν τη πνευματική Του δύναμη.

Γι' αυτό, όταν μπήκε μέσα στον Ναό και αφού πέταξε έξω τα τραπέζια των αργυραμοιβών και αυτούς που πουλούσαν περιστέρια και ζώα για τις θυσίες, καθάρισε την αυλή των εθνών και θεράπευσε τους τυφλούς, τους χωλούς, τους ασθενείς ανθρώπους. Τρυφερότητα και αγάπη. Μέσα σε αυτή την δύσκολη κατάσταση που δημιουργούσαν οι γραμματείς, οι Φαρισαίοι και οι Σαδδουκαίοι, οι άδικες κατηγορίες εναντίον Του.

Οι άνθρωποι εκείνοι ήταν αυτοί που νέμονταν την εξουσία της εποχής, και ο Χριστός ήρθε για να καταλύσει αυτή την κατάσταση. Όχι για να δημιουργήσει κάτι άλλο δικό Του, αλλά για να διδάξει την ουράνια βασιλεία, να διδάξει αγάπη, να διδάξει ταπείνωση, να διδάξει υπομονή και ανεκτικότητα, να διδάξει ότι οι άνθρωποι μπορούν να είναι όλοι μαζί και να μην διαχωρίζονται μεταξύ τους. Και αυτός ο τρόπος της μαρτυρίας, είναι η Αγία Ιερουσαλήμ.

Η Αγία Πόλη, όπου ο Κύριος της Δόξης εισέρχεται όχι όπως τις προηγούμενες φορές, αλλά με τη Δόξα του Θεού, και όχι προσποιούμενος ή σφετεριζόμενος ανθρώπινη δόξα. Ήθελε να μας πει κάτι άλλο και ένα άλλο μήνυμα να μας δώσει: ότι Αυτός πορεύεται προς το Πάθος, προς το εκούσιο Πάθος, αργά και σταθερά, με απόλυτη συνείδηση, για να πραγματοποιήσει τη λύτρωση του ανθρώπινου γένους, υπέρ της του κόσμου ζωής και σωτηρίας. Και εμείς σήμερα κρατάμε βάρη των δέντρων και των φοινίκων και ψάλλουμε το «Ωσαννά» εις στον Κύριο της Δόξης.

Η προσπάθειά μας θα είναι να δημιουργήσουμε και εμείς την καρδιά μας Αγία Πόλη του Θεού. Η προσπάθειά μας και ο αγώνας μας θα είναι να ανοίξουμε την καρδιά μας και να αφήσουμε τον Λυτρωτή μας να έρθει ταπεινός και πράος μέσα στην καρδιά μας, να την μετασκευάσει, να την αλλάξει, να τη χαριτώσει, να την κάνει πηγή ζωής και αναστάσεως, όπως είναι Εκείνος. Να θεραπεύσει τα πάθη μας, τις ανομίες μας, τις αστοχίες μας, τις εγωπαθείς καταστάσεις μας, και με τη δική Του παρουσία και τη δική Του ευλογία να γίνουμε κι εμείς κοινωνοί Θείας Δόξης, μέτοχοι δηλαδή της Δόξας του Θεού.

Από απόψε, θα Τον βλέπουμε στους ναούς μας, στα Ιερά Εικονίσματα, με ένα ακάνθινο στεφάνι. Ταπεινούμενο, ενώπιόν μας και ολοκλήρου του κόσμου. Γιατί; Γιατί ο Θεός ταπεινώνεται μπροστά μας. Γιατί ο Σταυρός είναι η Δόξα του. Γιατί ο Θεός ξέρει να σταυρώνεται, και πρέπει και εμείς να μάθουμε να σταυρώνουμε τα πάθη μας, τις αδυναμίες μας, τις πτώσεις και τις κακουχίες μας – και έτσι να συναναστηθούμε μαζί Του.

Ανέστησε τον Λάζαρο, και το Απολυτίκιο και της χθεςινής και της σημερινής ημέρας είναι καθοριστικό στη ζωή και στη μαρτυρία της Εκκλησίας: «Την κοινήν ανάστασιν προ του Σου πάθους πιστούμενος, εκ νεκρών ήγειρας τον Λάζαρον, Χριστέ ο Θεός...».

Ο Κύριος ανέστησε τον Λάζαρο, αλλά μας επιβεβαιώνει και για την κοινή μας ανάσταση, τη δική μας προσωπική ανάσταση. Ως γεγονός όχι μόνο εσχατολογικό, αλλά παροντικό. Και είπε στη Μαρία που θρηνούσε και Του έλεγε «πού ήσουν να αναστήσεις τον φίλο σου τον Λάζαρο;» και Εκείνος της απάντησε: «Εάν πιστεύεις

εις τον Θεό, θα αναστηθεί ο αδελφός σου». «Ἐγώ εἰμι ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ Ζωή». Ἄρα λοιπόν, ἡ κλήση μας εἶναι νὰ καλέσουμε τὸν Θεό στὴ ζωὴ μας καὶ νὰ Τὸν πιστέψουμε ὅτι εἶναι ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάστασή μας. Ὅταν δὲν Τὸν πιστεύουμε, ὅλα γίνονται μαύρα καὶ σκοτεινά. Ἐνῶ ὅταν ἀποδεχόμαστε τὸν Χριστό εἰς τὴν ζωὴν μας, ὅλα γίνονται πηγὴ ζωῆς, ἀνάστασης, φωτός καὶ χαράς.

να ἀγιάζει ὅλους μας, νὰ
τὴν Πηγὴ τῆς Ζωῆς καὶ τῆς

